

Antonina Krzyszton, Początek jesieni

Jabłka na drzewach tańczą.
Szum wznosi się i odchodzi.
Słońce nagle przygrzeje,
Wiatr się zerwie ochłodzi.
Uśmiecham się. W uśmiechu
Jest cała prawda smutku.
Ale nikt, nikt nie widzi,
Jak płaczę po cichutku.
I tylko popętałe,
Na wielkich łąkach konie,
Też troskę mają w oczach
I liżą moje dłonie.
Przestrzenie, o przestrzenie!
Jesieni niepojęta
Owoce i obłoki,
Samotność i zwierzęta.